

UPOKOJENEC

GLASILO BANOVINSKEGA DRUŠTVA DRŽAVNIH IN SAMOUPRAVNIH UPOKOJENCEV ZA DRAVSKO BANOVINO

Št. 1.

Ljubljana, dne 27. januarja 1939.

Leto VI.

Uredništvo in uprava: Wolfova ulica št. 10. Tel. 4553. Izhaja enkrat mesečno.

Ob vstopu v Novo leto

Nešteto čestitk in želj si izražajo ljudje drug drugemu ob prestopu v Novo leto. Toda le malo teh želj se izpolni in tem več je razočaranja, kadar se oziramo ob koncu leta v preteklo dobo.

Mi upokojenci smo končali staro leto z obljubami, nadami in pričakovanji. Z istimi obljubami, nadami in pričakovanji smo vstopili v Novo leto in nismo nehali računati, da se bodo vsaj nekatere teh nad in obljub tudi izpolnile. V prejšnjih številkah „Upokojenca“ smo poročali o besedah gospoda predsednika vlade, ki jih je spregovoril pred deputacijo državnih in samoupravnih upokojencev v Beogradu meseca novembra in pozneje tudi na raznih političnih manifestacijskih zborih, na katerih se je dosledno vračal na pereče vprašanje zvišanja plač in pokojnin. To je dokaz, da tudi gospod predsednik vlade ni pozabil na prvotne obljube in da so naše nade še vedno osnovane in opre na resne obljube gospoda predsednika vlade.

Pri sprejemu deputacije upokojeniških društev iz vse države je gospod predsednik vlade vodil deputacije gospodu Boži Matoviču naravnost naročil, da se kot naš pooblaščenec po volitvah javi glede tega predmeta pri njem in da ga bo on napotil svojemu ministru financ, da se z njim to važno in nujno vprašanje povoljno reši. Mi bomo našega vodjo na kongresu državnih in samoupravnih upokojencev v Beogradu na to opomnili in prosili, da nadaljuje svoje delo v prid upokojencem, kakor ga je dokazal s pripravo kongresa državnih in samoupravnih upokojencev, ki je dosegel svoj višek s sprejemom deputacije pri gospodu predsedniku vlade.

Če upokojenci vedno in vedno prihajamo s svojimi prošnjami, željami in celo z zahtevami, se to ne sme smatrati za neko malkontentstvo ali celo za kverulantstvo, temveč se mora upoštevati, da nas k temu silijo žalostne in nevzdržne razmere v krogih drž. upokojencev, ki zahtevajo remediume. Da pa te tožbe niso samo izmišljene in da posamezni krogi ne bodo mislili, da je papir potrpežljiv in da mirno prenaša te tožbe, v resnici pa je dru-

gače, zato hočemo podati tudi stvarne dokaze.

Domnevanje, da se uradništvu in upokojencem še dosti dobro godi, češ saj še hodijo dostojno oblečeni in kolikor toliko dobro izgledajo, je popolnoma napačno, ker se mora tudi upoštevati druga plat, da se uradniki in upokojenci pogrezajo v dolgove in da velika večina že tone v njih.

Tako je „Slovenski Narod“ z dne 10. januarja t. l. pod naslovom „Rubeži in mali kriminal“ napisal naslednje: „Dober merilec gospodarskega stanja Ljubljančanov so tudi rubežni na denarne terjatve, to je na plače. Upnik se najraje usede na plačo, posebno na plačo državnega uradnika. Statistika kaže, da leze naše uradništvo čimdalje bolj v dolgove. V letu 1937. je bilo zarubljenih 2807, lani pa 3545 uradniških plač, torej 738 več kakor predlanskim. Glede na število uradnikov v Ljubljani je upravičena trditev, da je bil lani zarubljen poprečno vsak tretji uradnik.“

Ali ni to porazna slika? In kje tiči vzrok tega strašnega stanja? Odgovor je enostaven; edinole v prenizkih plačah in pokojninah, s katerimi nameščenci in upokojenci pri najboljši volji in največji varčnosti ne morejo več izhajati, in posledica je, da zabredejo v dolgove, iz katerih bo rešitev zelo težka. Nič boljše ne izgleda

to v Beogradu, torej v naši centrali, kjer so baje uradniki, ki nimajo zaznambe na svoje plače — bele vrane!

Glavna napaka je, da se na merodajnih mestih ozirajo zgolj na južne kraje, kjer je življenje res poceni in kjer nameščenci in upokojenci s sedanji prejemki morda prav dobro živijo. Treba pa je upoštevati, da so banovine kakor dravska in primorska zelo drage in da tam sedanje plače in pokojnine ne zadoščajo. Pisou teh vrstic je nedavno pravil visok častnik, ki je več let bival na jugu, da si je tam od svoje plače prihranil lepo vsoto in mogel vsak mesec dati na stran prihranke, odkar pa je v Ljubljani, je kljub skromnemu življenju in varčevanju izdal poleg svoje plače že tudi vse prihranke. To je dokaz, da se s stališča druginje in preživljanja ne morejo enačiti vse pokrajine naše države, temveč da bo treba delati razlike in v banovinah z veliko druginjo določiti posebne doklade nameščencem in upokojencem.

Na vsak način pa je nujno potrebno, da se čimprej nekaj ukrene, da se nameščencem in upokojencem olajša življenje, da se jim nudi pomoč in opora, da se izkopljejo iz sedanjih dolgov in da morejo začeti vsaj skromno, pa vendar dostojno in inteligenta vredno življenje. To naj nam prinese Novo leto, potem bo tudi nam izpolnjen vsaj del naših želj, nad in pričakovanj!

Spomenica

Zbornici za trgovino, obrt in industrijo v Ljubljani.

Podpisane organizacije državnih in banovinskih aktivnih in upokojenih uslužbencev vseh strok in položajev ter delavcev v državni in banovinski službi se obračamo na Zbornico za trgovino, obrt in industrijo s prošnjo za vso pomoč in oporo pri našem prizadevanju zaboljšanje našega nadvse težkega materialnega položaja. Spričo splošne gospodarske povezanosti prav vseh stanov narodnega in državnega kolektiva ni regulacija naših prejemkov, ki naj vodi

doboljšanja življenjskega standarda državnih in banovinskih aktivnih in upokojenih uslužbencev in delavcev, zgolj naše vprašanje, marveč je tako zvišanje istočasno neposreden interes prav vseh, v prvi vrsti pa interes pridobitnih slojev. Zboljšanje naših prejemkov znači povečanje naše kupne moči, istočasno pa poživitev trgovine in povečanje produkcije.

Povišanje naših dohodkov je nujno potrebno. Že pred zadnjim znižanjem l. 1935. so bili naši prejemki daleč pod eksistenčnim minimom in smo takrat nameščenci, upokojenci in delavci pričakovali zviša-

nje, nikakor pa ne znižanje svojih že itak nezadostnih dohodkov. Regulacija naših osebnih prejemkov v letu 1937. je bila neznatna in nezadostna. Prejemki poročenih državnih uslužbencev po tej regulaciji niti niso dosegli višine pred zadnjo redukcijo v letu 1935., četudi je medtem draginja silno narasla. Rodbinska doklada za ženo ni bila vrnjena. **Poročene državne uslužbenke in upokojenci sploh niso prejeli ničesar.** Prve še danes ne prejemajo nobenih osebnih doklad, upokojenci pa znižane po uredbi iz leta 1935. Za te v prejemkih ustvarjene razlike državni in banovinski nameščenci, upokojenci in delavci ne najdemo nobene opravičljive utemeljitve, najmanj pa utemeljitev, ki bi slonela na socialnih razlogih.

Cene vseh življenjskih potrebščin še vedno neprestano naraščajo in so danes za 25% do 30% višje od cen v letu 1935. Spričo tega težko izhajajo samski uslužbenci v visokih položajih, oni v nižjih položajih, zlasti poročeni z družinami pa se boré s pritrgovanjem in pomanjkanjem, kljub temu pa zapadajo bolj in bolj v dolgove.

V najbednejših razmerah živé najnižji uslužbenci, zlasti delavci. Ti slednji nimajo nobenih niti osebnih draginskih niti rodbinskih doklad za otroke in prejemajo zgolj dnevnice za svoje osebno delo. Dnevnice navadnega fizičnega delavca

znašajo pri 25 dnevni zaposlitvi mesečno 500 din, ta znesek se pri starejših le neznatno zviša. Le redki delavci in to kvalificirani dosežejo mesečne prejemke do 1500 din. Zaradi teh skrajno nizkih mezd tudi niso redki primeri, ko odpade od mesečnega zaslužka delavca na vsakega člana njegove družine le po 1.80 do 2.— din na dan. Ni težko zaključiti, kako taka družina živi in kakšna beda vlada v delavskih družinah.

Na nas nameščencih in delavcih sloni vsa administracija in vse redno delo države sploh. Zato upravičeno pričakujemo zboljšanje svojega položaja, zlasti sedaj, ko se je po oficialnih izjavah gospodarsko stanje države izredno zboljšalo in so državni dohodki močno prekoračili v državnem proračunu predvidene postavke. Posebno pa pričakujemo zboljšanje, ker je bilo pred nedavnim eni stroki državnih uslužbencev s priznanjem posebne doklade materialno stanje že zboljšalo.

Neobhodno je potrebno, da se ustvari vsem državnim in banovinskim uslužbencem, upokojemcem in delavcem možnost skromne eksistence. Z ozirom na danes obstoječe stanje cen bi moglo zadovoljiti: (sledi pet točk zahtev, ki smo jih objavili že v spomenici, izročeni gospodu banu).

Gornje zahteve smo stavili v posebnih spomenicah na vsa odločujoča mesta. Prosimo in zatrdno pričakujemo, da nas bo v njih na istih mestih, to je pri gospodu predsedniku ministrskega sveta, pri gospodu finančnem ministru in pri gospodu banu podprla tudi Zbornica za trgovino, obrt in industrijo.

Za izkazano oporo in podporo pri našem delu in stremljenju se že v naprej zahvaljujemo in beležimo z odličnim spoštovanjem.

V Ljubljani dne 14. novembra 1938.

Pristopajte k društvenemu posmrtnemu skladu!

**Ni starostne omejitve za pristop.
Izredne ugodnosti!**

„Trgovski list“ o upravičenih zahtevah državnih in banovinskih nameščencev in upokojemcev

Odmev na sprednjo spomenico, izročeno Zbornici za trgovino, obrt in industrijo, je bil članek, ki ga je z napisom „Upravičene zahteve“ objavil „Trgovski list“ v svoji številki 125 z dne 14. novembra 1938 in ki se glasi:

„Zahteva po povišanju uradniških plač je že stara in tudi „Trgovski list“ je že ponovno zahteval zvišanje uradniških plač. Storil je to z odobravanjem vseh slovenskih trgovcev, saj so združenja na svojih občnih zborih, a tudi Zveza trgovskih združenj ponovno nastopili za zvišanje uradniških plač.

Če se je trgovstvo izreklo za zvišanje uradniških plač, potem je že s tem ta zahteva dovolj utemeljena. Kajti trgovci spadajo med največje davkoplačevalce, ki jim ni in ne more biti vseeno, če se nalagajo državni nova bremena. Trgovci pa so tudi ljudje, ki mislijo gospodarsko in ki vedó, da je treba vsak izdatek na eni strani nadomestiti z dohodkom na drugi strani. Če se torej trgovci izrekajo za zvišanje uradniških plač, potem pomeni to, da

je to zvišanje tako nujno, da se mora najti kritje za ta novi izdatek.

Zvišanje uradniških plač pa je tudi v resnici neizogibno. Štirikrat so bile reducirane uradniške plače. Prišlo je zaradi tega do takšnih nemožnosti, da so imeli uradniki vedno manjše plače, čimbolj so avanzirali. Vse bi še šlo, če bi se po zadnji redukciji plač draginja zmanjšala. A mi vemo, da je nasprotno od leta 1935. dalje draginja občutno narasla. **Ta draginja pomeni zadnjo in najtežjo redukcijo uradniških plač in vsaj posledice te zadnje redukcije bi se morale na vsak način odpraviti.**

A tudi v interesu države same je, da se uradniške plače izboljšajo. Kajti kakor v poslovnem življenju, tako velja tudi za javno upravo resnica, da je pogoj uspešnega dela, da imajo nameščenci vsaj svoj eksistenčni minimum. Kar odkrito je treba povedati, da večina državnega uradništva tega nima. In posledice tega se čutijo povsod in se čutijo tudi v državni upravi sami. Kaj drugega niti ni pričako-

vati. Uradnik, ki je v gmotnih skrbah, ki ne ve, kje bo dobil potrební denar za vzdrževanje svoje rodbine, ta uradnik ne more delati tako, kakor bi delal, če bi bil brez te moreče skrbi. Tudi uradnik je le človek.

Prepričani pa smo tudi, da bi bilo tudi za čistost državne uprave vse drugače poskrbljeno, če bi bili uradniki plačani tako, kakor treba. Samo gmotno popolnoma neodvisen človek more tudi z vso doslednostjo izvrševati zakonske predpise z vso objektivnostjo.

Silno mnogo sitnosti in izdatkov pa bi se prihranilo tudi našemu gospodarstvu, če ne bi bili uradniki v materialnih skrbah. Mislimo, da bi marsikatera komisija odpadla, da bi marsikatera stvar šla gladkeje naprej in da bi bilo mnogo manj nezadovoljstva, če bi se uradniki mogli čisto posvetiti le svojemu poslu.

In ne pozabimo na najvažnejše. Pri sedanjih nizkih plačah se bo ravno najposobnejši naraščaj branil državne službe. Kdor bo le mogel, bo iskal službo v zasebnih podjetjih, kajti v državni službi mora čakati leta in leta, preden pride do plače, da si more ustanoviti lasten dom. Tudi te posledice se ne bi smele prezreti.

Zvišanje uradniških plač je nujnost, ki jo narekujejo tako državni ko narodni, gospodarski in kulturni oziri. Ker je nujno, se mora tudi izvršiti in zato se mora najti kritje, ki je za zvišanje plač potrebno. Z dobro voljo se more to kritje tudi najti in zato upamo, da se bo tudi našlo.“

V svoji 6. številki z dne 13. januarja 1939 pa je objavil „Trgovski list“ članek „**Večji državni dohodki**“, v katerem iz-
vaja:

„V prvih osmih mesecih tekočega proračunskega leta so znašali državni dohodki 8170 milijonov dinarjev, za 50 milijonov več, kakor pa so bili proračunani. Državni izdatki pa so znašali v tem času 7278 milijonov, to je za 841 milijonov dinarjev manj, kakor so bili proračunani. **Presežek dohodkov nad izdatki je znašal v teh osmih mesecih nič manj, ko 891.8 milijonov dinarjev.**

Ko je nastopila gospodarska kriza in so se državni dohodki stalno krčili, ni bilo druge rešitve, kakor da so se skrčili tudi vsi državni izdatki. Treba je bilo pasove zadržati in vsak se je moral omejiti. Posebno pa so morali stisniti pasove državní nameščenci, ki so doživeli kar štiri redukcije plač. Sedaj pa se je položaj izpremenil in državni dohodki so začeli zopet naraščati. Bilo bi zato logično, da bi se preveč stisnjeni pasovi zopet nekoliko razširili, ker je bilo že zadosti trpljenja zaradi preveč stisnjenih pasov.

Prepričani smo, da bi se danes to moglo tudi brez nevarnosti izvršiti. Dohodki države morajo naraščati že zaradi naraščanja prebivalstva. Zlasti ni nobene nevarnosti, da bi padli indirektni davki, od teh pa živi država v prvi vrsti. Splošno se tudi zatrjuje, da je pričakovati v vsem svetu zboljšanje gospodarske situacije, kar bo nujno povečalo državne dohodke.

Polna možnost je s tem dana, da se preveč stisnjeni pasovi vsaj nekoliko pusté.

Je pa to tudi nujno potrebno. Draginja je začela poraščati in kaže se že tudi prva posledica draginje, da se odpovedujejo kolektivne pogodbe in da zahtevajo delavci zvišanje mezd. Jasno je, da bodo te zahteve tem glasnejše, čim kasneje se nekaj ukrene proti draginji. — — —

Nihče nima tako velike dolžnosti, da stori nekaj za omiljenje draginje, kot država. Prevelika je davščina na sladkor, preveč pobira država trošarin, prevelike so prevozne tarife, premočno je davčno breme. Vse to podražuje življenje in manjša konkurenčno sposobnost naših podjetij, s tem pa tudi ovira resnično oživljanje našega gospodarskega življenja.

Posebno pa pritiskajo vse gospodarsko življenje one davščine, ki direktno podražujejo proizvodnjo. Vsaj te davščine bi se

morale omiliti. Nobenega dvoma ni, da bo vsako omiljenje davčnega bremena takoj dvignilo podjetnost in povečalo zaposlitev ljudi. Vsak nov zaposlenec pa je tudi nov davkoplačevalec. Zato bo dejansko država, če zniža davčno breme, mnogo manj izgubila dohodkov, kakor pa bi izgubila po računih. V znatni meri bi bila ta izguba kompenzirana v večjem prometu.

Preveč zadržane pasove je treba olajšati ali pa nima ves višek državnih dohodkov pravega smisla. Vendar ne bodo ljudje morali trpeti pomanjkanje, če pa so državne blagajne polne. To trpljenje je bilo utemeljeno le takrat, kadar so bile blagajne prazne. — — — (Konec prih.)

Društvena pisarna je v Wolfovi ulici št. 10 (Dolenčeva — sedaj Peliconova hiša) preko dvorišča v drugem poslopu, 2. nadstropje. Telefonska št. 4553.

Društvena kronika

Tretja seja upravnega odbora banovinskega društva državnih in samoupravnih upokojencev za dravsko banovino v Ljubljani.

Ta seja je bila dne 16. decembra 1938.

Po običajnih formalnostih in ugotovitvi sklepčnosti je predsednik najprej poročal o poteku posredovanja deputacije v Beogradu, kakor je o tem poročal tudi že „Upokojenec“ v novembruški številki 1. I. Omenil je, da se za Beograd, Zemun in Pančevo v doglednem času še ne bo ustanovilo posebno društvo, temveč da bo vodil posle še dalje že znani „Akcioni odbor“, ki bo tudi še naprej vršil vse potrebno in vzdrževal stike z vsemi banovinskimi društvi državnih upokojencev. Odbornik dr. Vidic pa je še posebej poročal o sprejemu deputacije pri ministrskem predsedniku dr. Stojadinoviću, kakor je tudi že objavil poročilo „Upokojenec“ v novembruški številki.

Nato je odbor rešil nekaj prošenj in podelil potrebnim članom, ki živijo v hudih razmerah, primerne podpore.

Železniška direkcija nam je sporočila, da je generalna direkcija državnih železnic našo prošnjo za zvišanje relacije polovičnih voženj brez žigosanja legitimacij od 20 na 50 km zavrnila, češ da bi ta dovolitev bila v nasprotju s tarifsko politiko, ki jo vrši ministrstvo za promet. To poročilo se je vzelo na znanje in se je sklenilo, da se ob primernem času še enkrat poskusi s slično prošnjo.

Krajevna uprava udruženja rez. oficira in vojnih činovnika v Mariboru nam je poslala prejšis dopisa na osrednjo upravo za odpomoč, da se dvomesečna podpora v smrtnih primerih čimprej izplača. Prošijo, da se tudi za to stvar zavzame. Sklene se sporočiti krajevni upravi v Mariboru, da bomo predmetno spomenico tudi mi predložili.

Blagajnik je še poročal o denarnem stanju, ki izkazuje premoženje 96.204 din in 2930 članov ob koncu novembra 1938. Ko se je rešilo še nekoliko internih stvari, zlasti glede poverjenikov in nabiranja članov ter pobiranja članarine, je predsednik zaključil sejo.

Posmrtni sklad.

Pristopajte k društvenemu Posmrtnemu skladu, ki nima starostne omejitve za pristop!

Vpisnina znaša za starost do 60 let 20 din. Od 60 do 65 let 50 din, od 65—70 let 60 din, od 70—75 let 70 din, od 75—80 let 80 din in pri starosti čez 80 let 90 din.

Mesečna članarina za redne in izredne člane znaša 10 din.

Vpisnina se lahko plača tudi v 6 mesečnih obrokih (§ 4 Pravilnika).

Reden član more biti vsak državni in samoupravni upokojenec in vdove takih upokojencev, ki so člani društva. Izreden član pa lahko postane zakonita soproga in otroci društvenih članov, kakor tudi vsak aktivni državni in samoupravni uslužbenec, njihove soproge ter sirote rednih in izrednih članov PS (§ 3 Pravilnika).

Pristop se lahko javi ali osebno v društveni pisarni — Wolfova ulica št. 10 — ali pa pismeno po dopisnici.

Že po šestmesečnem članstvu znaša posmrtnina 500 din, po enem letu 1000 din itd., torej v najkrajši dobi 8 krat več, kakor vplačana članarina.

O poslovanju Posmrtnega sklada do dne 31. decembra 1938 podajamo kratko poročilo.

Prvi člani so bili sprejeti z dnem 1. aprila 1938. Sprejeto je bilo vsega 238 članov

Umrlo jih je pred potekom karenčne

dobe 5 „
Izstopila sta 2 „
Izključena sta bila 2 „

Ostalo je članov 229
Rednih članov je 191
Izrednih 38

Moških članov je 109
Ženskih članov je 120

229
Iz Ljubljane 118
Izven Ljubljane 111

229
Starostna statistika.
Čez let 30 40 50 60 70 80

1 7 75 93 43 11 = 229 članov.

Bilanca.
Vplačalo se je Din 27.198.—
Račun posmrtnine „ 25.980.77

Diferenca Din 1.217.23
Stroški čekovnega prometa in poština . Din 1.012.23
Vrnjeni napačno vplačani zneski 205.— „ 1.217.23

Posmrtni sklad je imel torej s koncem leta 1938. premoženja 25.980.77 Din.

Člani odseka za Posmrtni sklad so imeli konec leta 1938. — 17 sej.

Ker do konca leta 1938. še ni umrl nobeden član, ki bi bil dosegel pravico do posmrtnih podpore, t. j. da bi bil 6 mesecev član P. S., doslej skladu še ni bilo treba izplačati posmrtnih podpore. To je razveseljav in vzpodbuden znak, razveseljav, ker svojim članom privoščimo dolgo življenje, vzpodbuden pa zato, ker naši člani vidijo, da udeležba v članstvu P. S. ne pospešuje smrti!

Posvetovalnica — informacije

V inozemstvu živečim jugoslovanskim državnim upokojencem v vednost!

Finančne direkcije nakazujejo v inozemstvu živečim drž. upokojencem pokojninske prejemke samo pod pogojem, če je podan dokaz, da je bil upokojenec 1. dne dotičnega meseca še pri življenju.

Zato je v interesu vsakega takega upokojenca, da si preskrbi takoj 1. dne vsakega meseca nekolkovano potrdilo od župnega urada svojega bivališča ali pa od jugoslovanskega konzulata, da je 1. dne meseca še živ. Tako potrdilo naj nemudoma pošlje pristojnemu, pokojnine nakazujočemu oblastvu (fin. direkciji ali žel. direkciji itd.), — ki bo takoj izvršila nakazilo na nominiranega poloblaščenca, ki mora imeti svoje bivališče v Jugoslaviji. Edino na ta način je mogoče pospešiti na-

kazovanje pokojninskih prejemkov. Če redno 1. dne vsakega meseca odpošlje potrdilo, lahko upokojenec upa, da bo tudi dobil približno redno istega dne v mesecu nakazano pokojnino.

Svojim društvenim članom radevolje preskrbimo pooblastilo za prejemanje pokojninskih prejemkov pri Jugoslovanski banki v Ljubljani, ki prejema že za lepo število naših v inozemstvu živečih članov pokojninske prejemke.

Opozorilo vsem članom (članicam)!

Današnji številki „Upokojenec“ so priložene položnice za vplačilo zaostale članarine.

Ker bi bilo tehnično zelo otežkočeno, če bi se hotele položnice poslati samo tistim članom, ki so zaostali s članarino, so se položnice zaradi enostavnosti poslane vsem članom; zato prosimo

tiste člane, ki so članarino že poravnali za celo leto ali ki jo plačujejo po naših poverjenikih, da shranijo pridejano položnico za vplačilo članarine za prihodnje leto.

Kdor ni na jasnem, koliko še dolguje, naj pošlje poljubni znesek, vendar najmanj za četrtletje (9 din) in zapiše na zadnji strani položnice (brez znamke!) željo, da se mu naznaní višina dolžne članarine do konca leta. Takim članom se bodo poslale položnice z navedbo zaostanka. Sicer pa lahko vsakdo pri vsaki poštni upravi kupi položnico, samo da jo mora še izpolniti s številko društvenega čekovnega računa 12.131.

Na lanskem rednem občnem zboru se je sklenilo, da se naj zniža članarina mesečno od 3 na 2 din, čim doseže društvo 3000 plačujočih članov, ozir. po izvršeni fuziji mariborskega društva z ljubljanskim banovinskim društvom.

Do fuzije do danes ni prišlo, dasiravno so bili zaradi tega vprašanja v Mariboru že 3 izredni občni zbori. Po časopisnih vesteh se bo o tem sklepalo na rednem občnem zboru mariborskega društva.

Sicer je pristopilo v l. 1938. novih članov 140, umrlo pa jih je 97. Nekaj članov je odstopilo, nekaj smo jih morali črtati, ker so, ki komaj zadoščajo za najnujnejše življenjske potrebe, zaostali z vplačilom članarine. Ob koncu leta 1938. šteje naše društvo 2927 članov.

Ker torej še ni doseženo število 3000 plačujočih članov, ostane tudi za tekoče leto 1939. mesečna članarina 3 din, dokler ne doseže število 3000 članov.

Pripomnimo še, da imajo vsa druga banovinska društva enako ozir. še višjo članarino in predvsem višjo vpisnino ter morajo ponekod člani plačevati naročnino za društveno glasilo, naši člani pa prejemajo „Upokojenca“ brezplačno.

Osebn doklada za poročene državne nameščence.

Poročena državna uslužbenka ima pravico do osebne doklade, če mesečni kosmati dohodek moža ne znaša več nego 500 din. Če so dohodki moža večji, se od moževih dohodkov odšteje 500 dinarjev in za polovico preostalih dohodkov (n. pr. brutto-dohodki moža 1500 din manj 500 din, ostane 1000 din; za pol od 1000 din, to je za 500 din) se zniža doklada, ki pripada ženi. (Ženi pripada n. pr. 650 din; od tega zneska se odšteje 500 din, tako da žena prejema doklade v znesku 150 din mesečno.) To pa ne velja, če stanujeta mož in žena v raznih krajih.

Rodbinska pokojnina vdov upokojencev.

Rodbinska pokojnina pripada vdovam državnih upokojencev brez ozira na to, ali se je dotičnik poročil, ko je bil že upokojen. Zakon tudi ne določa nobene dobe zakonskega stanja, torej če se upokojenec poroči tudi zadnje dni pred svojo smrtjo, ima vdova pravico do rodbinske pokojnine. Rodbinska pokojnina znaša po 10 letih službe njenega moža 30 odstotkov njegove aktivne plače; za vsako nadaljnje leto službe se zvišuje vdovi rodbinska pokojnina za 1 odstotek, toda največ do 55 odstotkov prejemkov umrlega moža. Če pa ima vdova otroke, znašajo ti odstot-

ki več, in sicer pri 1 otroku od 40—65 odstotkov, pri 2 otrocih 50—75 odstotkov, pri 3 ali več otrocih od 60 do 85 odstotkov moževih prejemkov.

V uradniški pokojninski sklad „staroupokojenci“ ne plačujejo, to so tisti, ki so bili upokojeni pred 31. dnem julija 1923, imajo pa iste pravice kakor upokojenci po 31. juliju 1923. Staroupokojenci pa lahko prostovoljno plačujejo v uradniški pokojninski sklad, ako hočejo svojim vdovam zagotoviti višjo pokojnino.

Pravica do pogrebne in rodbinske pokojnine.

1. Pravico do pogrebne imajo v smislu § 95 u. z. samo svojci aktivnega ali upokojenega drž. uslužbenca; po smrti vdove, ki prejema rodbinsko pokojnino po svojem možu, se pogrebna ne izplača.

Razgled

Dvajsetletnica „Našega Glasa“.

Z januarsko številko je stopil „Naš Glas“ v XXI. letnik. Ta list je glasilo vseh strok in kategorij aktivnih in upokojenih nameščencev. Že polnih 20 let se torej bori „Naš Glas“ za naše skupne pravice in brani naš stan.

Važno in neobhodno potrebno je, da delujejo banovinske organizacije drž. upokojencev skupno z organizacijami aktivnih nameščencev, predvsem glede izboljšanja prejemkov, saj imajo tudi aktivni tovariši velik interes na tem, da ostanejo njihovi prejemki po upokojitvi nezmanjšani.

„Naš Glas“ je vsa ta dolga leta vršil svojo nelahko nalogo vestno in vztrajno ter je mnogo koristil celoti in posameznikom s svojimi stvarnimi nasveti, navodili in predvsem s pravičnimi in pojasnilnimi tolmačenji večkrat nejasnih in zamotanih predpisov!

Vse svoje člane, ki jim dopuščajo gmotne razmere, vabimo — če tega doslej še niso storili —, da se naročijo na „Naš Glas“, ki izhaja dvakrat na mesec. Naročnina znaša za celo leto 40 din, za pol leta 20 din, za četrt leta 10 din ter ima svoj čekovni rač. poštne hranilnice v Ljubljani št. 11.467. Uredništvo in upravništvo v Ljubljani, Frančiškanska ul. 6/I.

Prepisi iz položnic.

Srečno novo leto! Želim vsem gospodom pri upravi društva. Izrekam iskreno zahvalo in priznanje za dosedanje delovanje in trud in Vam želim še nadaljnega uspeha. Z iskrenim pozdravom. Vaš upokojenec. — D. I., Sp. Hudinja pri Celju.

Pošljem 18 din kot članarino za 6 mesecev ter prosim, delajte energično, da se bodo naši pre-

Društvo intervenira za vsakega

člana brezplačno v vseh osebnih

zadevah pri vseh centralnih
oblastvih.

2. Nepreskrbljene hčere imajo pravico do rodbinske pokojnine po smrti svojega očeta ali matere, ki je bila v drž. aktivni službi ali osebn(a) državni upokojenec(ka), dokler so hčere samskega stanu, torej brez ozira na starost. Če se taka hčerka, ki ji je bila priznana rodbinska pokojnina, poroči, izgubi pravico do te rodbinske pokojnine; če pa postane vdova in ostane brez dohodkov in imetja, dobi zopet pravico do pokojnine.

3. Sinovi imajo pravico do rodbinske pokojnine samo do 16. leta starosti; dalje pa le v tem primeru, če so za delo popolnoma nesposobni. Ta nesposobnost pa mora biti konstatirana že v dobi pred 16. letom starosti. Nadaljnji pogoj je, da je oče umrl po 1. aprilu 1931, torej ko je dobil veljavno novi uradniški zakon.

jemki vsaj do meseca aprila t. l. zvišali. Ne moremo iz hiše, in tako postane človek srdit in razkačen. Z odličnim spoštovanjem I. H., Št. Janž-Meža.

Pošiljam članarino za leto 1938. Prihodnje leto ne bom več član, ako se ne bode nič storilo za nas stare upokojence. Ako bom jaz tudi deležen zvišanja pokojnine, bom poslal članarino za leto 1939. Pošiljajte mi naprej naše glasilo „Upokojenec“. Ako bom prenehal biti član, bom vseeno plačal za nazaj, kolikor bom dolžan. Ako se nič ne doseže za staroupokojence, tudi nima smisla biti član. Z odličnim spoštovanjem J. M., Kostanjevica.

(Naš g. tajnik je poslal gospodu J. M. obširno pismo, v katerem mu je pojasnil položaj in ga zlasti opozoril, da društvo ne dela zakonov in ne urejuje prejemkov, temveč da le opozarja na krivice, krivice, dreza in terja, da se krivice popravijo, vsak zavedni upokojenec pa mora podpirati naše stremljenje!)

50 Din za članarino 1939, ostanek v prid Banovinskemu društvu drž. in samoupravnih upokojencev za dravsko banovino v Ljubljani — plača F. Č. Maribor. Srečno novo leto in mnogo uspehov želi F. Č.

(Gospoda F. Č. postavljamo za zgled vsem svojim članom in vsem ostalim upokojencem. To je stanovska zavednost! Pa ni treba misliti, da je gosp. F. Č. upokojenec visokega čina z veliko pokojnino! Nasprotno, g. F. Č. mora po svojem činu imeti prav skromno in pičlo pokojnino in vendar je že drugič, v l. 1938. in letos nakazal preplačilo za članarino. Gosp. F. Č. najlepša hvala! Vsem ostalim pa: Storite tudi Vi tako!)

Vsak zavedni član našega društva naj smatra za svojo dolžnost, da pridobi društvu še enega člana!

Glasilo banovinskega društva državnih in samoupravnih upokojencev za dravsko banovino v Ljubljani. Predstavnik dr. Ivan Vrtačnik. — Odgovorni urednik Anton Spendel. — Tisk J. Blasnika nasl., Univerzitetna tiskarna in litografija, d. d. v Ljubljani. Predstavnik L. Mikuš. — Vsi v Ljubljani.